

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

“Ότε ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἀπεσύρθη ἀκροποδητί, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κ. δὲ Γούγκα ἔλαμψαν ἀπαισίως.

— Καὶ ἀπὸ αὐτὸν πρέπει ν’ ἀπαλλαγῶ, εἶπεν, ἐὰν θέλω ποτὲ ν’ ἀπολαύσω στιγμαῖς εὐδαιμονίας.

Ε’

Ἡ δοκιμασία.

Ἡ βαρωνὶς ἐσκέπτετο μεγάλως περὶ τῆς εὐδαιμονίας ταύτης, περισσότερον μάλιστα ἢ ὅσον ἤθελε, καθόσον ἡ ζωρεπάτη αὐτῆς κλίσας πρὸς τὸν Λαφρεσάνζ ἐγένετο σφοδρὸς ἀπολαύσεως πόθος καὶ μετὰ ταῦτα ἀληθὲς πάθος. Καὶ ὠργίζετο διὰ τοῦτο, καὶ ἐπέπληττεν ἐαυτὴν ὅτι ἀφῆθη εἰς τὸ ρεῦμα τοῦτο, κατὰ τοῦ ὁποίου οὐδαμίαν εἶχε δύναμιν. Καὶ ναὶ μὲν ἥκιστα θὰ ἐμερίμνα περὶ τοῦ Λαφρεσάνζ ἐὰν ἦτο μόνος, ἀλλ’ ἐνόει τὸν γεννώμενον καὶ εἰλικρινῆ ἔρωτα τούτου πρὸς τὴν Βέρθαν δὲ Κερμόρ, καὶ τὸ ἀληθὲς τοῦτο πάθος, ὁ ἀγνὸς οὗτος ἔρωας ἐπλήρου τὴν καρδίαν τῆς μίσους.

Εἷς τινὰς ἀνθρώπους ἡ εὐδαιμονία τῶν ἄλλων εἶνε ἀληθὲς βάσανος, τοῦτο δ’ ἐνεκα ἡ βαρωνὶς ἤθελε ν’ ἀποσπάσῃ τὸν Λαφρεσάνζ τῆς Βέρθας, καὶ τοῦτο ἦν πρὸ παντὸς τὸ σχέδιον αὐτῆς, οὗτος ὁ σκοπός.

Τί ἀπητέτο πρὸς ἐπίτευξιν τούτου;

Νὰ διεγείρῃ τὴν ζήλοτυπίαν ἐν τῇ ψυχῇ τῆς μικρᾶς καὶ ἀφελοῦς ἐκείνης κόρης, ἥρκει δὲ ἐρωτική τις ἔρις καὶ ὁ Λαφρεσάνζ ἀναμφιλέκτως θὰ ἦτο ἰδιὸς τῆς. Ἀφοῦ δὲ ἤπαξ ἤθελε δεσμεύσει αὐτὸν ὡς αὕτη ἐνόει, ἐπίστευεν ἐαυτὴν τόσον βεβαίαν πλέον, ὥστε ἐγνώριζε καλῶς ὅτι οὐδέποτε θὰ κατῴρθευ ἐκεῖνος ν’ ἀποτινάξῃ τὰ δεσμά του. Καὶ ἐν πρώτοις μὲν οὐδεὶς ἀντίστη κατ’ αὐτῆς, οὐδεὶς. Ἄ! ὅχι, ἀντίστη ὁ ταγματάρχης Γούντερ, ἀλλ’ ἐκεῖνος δὲν ἦτο ἄνθρωπος, ἦτο κατὰσκοπος, αἰρετικὸς ἄμα καὶ συνωμότης. Καὶ αὐτὸς ὁ πρίγκηψ, ὁ τόσον αὐστηρὸς καὶ ὑπεροπτικὸς ἐκεῖνος γέρων, δὲν τὴν ἐβούλησε νὰ διέλθῃ ὁπόθεν ἐκείνη ἤθελε, καὶ δὲν τῆς ἀπέσπασεν ἐπὶ παραδείγματι τὴν χάριν τοῦ Γότλιβ.

Ἐπειδὴ ὁ Λαφρεσάνζ δὲν ἦτο ὠπλισμένος καλλίτερον τῶν ἄλλων διὰ τὰς μάχας τοῦ βίου, θὰ τὸν κατέκτα μετ’ ὀλίγον καὶ θὰ τὸν ἐφύλαττεν. Ὁ μόνος, ὃν ἀληθῶς ἐφοβείτο, ἦν ὁ Φλαβιανὸς Μωροά, τοῦ ὁποίου τὸ ἐταστικὸν καὶ σιωπητικὸν βλέμμα καὶ αἱ διφορούμεναι λέξεις, ἃ ἐνόει ἄριστα, καίτοι ἐφαίνετο ὅτι συνέβαινε τὸ ἐναντίον, ἐστενοχώρουν αὐτήν. Οὗτος ἦν ὁ πραγματικὸς ἐχθρὸς, ὁ ἐπίφοβος· καὶ ἐπεθύμει μὲν ἡ βαρωνὶς νὰ προκαλέσῃ ἔριν αὐτοῦ μετὰ τοῦ Λαφρεσάνζ, ἀλλ’ ἀνεγνώριζεν ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἦτο τι ἀδύνατον, κα-

θόσον ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Φλαβιανὸς πολλὴν ἀκόμη ἤσκει ἐπ’ αὐτοῦ ἡθικὴν δύναμιν, βραδύτερον ὅμως θὰ ἐβλεπε· εἶχε δὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Λαφρεσάνζ ὁ Φλαβιανὸς Μωροά δὲν ἐσήμαινε πολὺ.

Τὸ σχέδιόν τῆς ἦτο διττόν, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ μέρει περιλαμβάνετο τὸ χρυσοῦν φύλλον.

Ἦτο βεβαία ἡ βαρωνὶς ὅτι ἡ μεταλλίνη ἐκείνη πλάξ ἔμελλε πάντως ν’ ἀποκαλύψῃ θησαυρόν· λοιπὸν τὸν θησαυρόν τοῦτον ἤθελε νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ αὐτὴ, ἤθελε νὰ καταχρᾶσθῃ τὴν ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος προεδρευομένην ἐταιρίαν, ἥς ἀπετέλει μέρος. Ἐνόει ν’ ἀφαιρέσῃ τὸν θησαυρόν τοῦτον ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Λαφρεσάνζ, ὅστις ἦν ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ νόμιμος ἰδιοκτήτης, ἐπιφυλασσομένη ὅμως νὰ διανεμηθῇ αὐτὸν κατόπιν μετ’ αὐτοῦ.

Τὸ ἔργον ἦτο βαρὺ. Καὶ ναὶ μὲν ἐγνώριζεν ἡ βαρωνὶς ὅτι εἶχε νὰ ὑπερνικήσῃ πολλά, ὅτι ὁ Θεόδωρος Μενδῶ μὲχρις αὐτῆς τῆς Γερτρούδης ἔρτσεν ἦσαν κατὰσκοποι, τὴν ἐπαγρύπνησιν τῶν ὁπαίων δυσκολώτατα ἠδύνατο ν’ ἀποφύγῃ τις, ἀλλὰ ἠδιαφόρει, διότι εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασιν τῆς, καὶ θὰ ἐπάλασε μόνη μέχρι τέλους, θὰ ἐνίκηε, διότι ἐν τοιαύτῃ πάλῃ ἐπρεπε νὰ νικήσῃ ἢ νὰ χαθῇ.

Παρήλθον δύο ἡμέραι ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω γεγονότων, ἀλλ’ ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ, ὁ θεῖος καὶ ἡ θεία αὐτῆς δὲν ἀφῆκαν τὸ παράπαν ἡσύχους τοὺς φίλους αὐτῶν, ἐκ φόβου μὴ στενοχωρηθῶσιν ἐν Λάνδ - Κούρτ. Ἐν τούτοις ἡ κ. δὲ Γούγκα, ἐπιστρέφουσα ἐκ μακρᾶς μέχρις ἁγίου Βριέκ ἐκδρομῆς, ἐξεδήλωσε σημεῖα τινὰ κοπώσεως.

Τῇ μετεπιούσῃ ἔμελλον νὰ ἐξέλθωσι μέχρι Δινάν, τῆς δ’ ἐκδρομῆς ταύτης ἀπέσχετο ὁ Λέων Λαφρεσάνζ, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἦτο ἠναγκασμένος νὰ γράψῃ ἐκτενὲς ἄρθρον διὰ τὸν « Ταχυδρόμον », ὅτε ἡ βαρωνὶς παρεπονήθη ἐπὶ μεγάλη κοπῶσει καὶ σφοδρᾷ κεφαλαλγίᾳ, ἥτις ἐπὶ τέλους ἠμποδίζειν αὐτὴν ἀπὸ πάσης ἐκδρομῆς· ἔμελλε δ’ ὡς ἔλεγε, νὰ ἡσυχάσῃ δι’ ὅλης τῆς ἡμέρας ἵνα ἀναλάβῃ ἐκ τοῦ ψυχροῦ λουτροῦ ὅπερ ὑπέστη καὶ τοῦ ψύχους τὸ ὁποῖον ἠσθάνθη.

Φυσικῶς οἱ Σιδωνεὶ καὶ ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ ἐπεθύμουν νὰ μείνωσιν, ἀλλ’ ἡ κ. δὲ Γούγκα ὠργίσθη μεγάλως διὰ τοῦτο. Ἐπειδὴ δὲ τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα καὶ μάλιστα τὰ πράγματα ἐστάλησαν πρότερον ἵνα μείνωσιν αὐτοὶ ἐλευθεροὶ κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν καὶ ἡ βαρωνὶς εἶπεν ὅτι ἐὰν τυχὸν δὲν ἤθελον νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν ἐκδρομὴν, δὲν θὰ ἔμνε καὶ αὕτη ἐν Λάνδ - Κούρτ, ἀλλὰ μεθ’ ὅλην τὴν ἀδιαθεσίαν τῆς θὰ τοὺς ἠκολούθει, ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποκύψωσιν. Ἦτο φανερόν ὅτι ἡ βαρωνὶς θὰ ἐπραττεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔλεγεν.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροά, ὅστις χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν παρηκολούθει διὰ λοξοῦ βλέμματός τὴν σκηνὴν ταύτην, εἶχε παρη-

τηρήσει ὅτι ἡ Βέρθα δὲ Κερμύρ ἐγένετο αἰφνης κάτωχρος, εἶτα δ' ἐρυθρά καὶ πάλιν ὠχρά καὶ ὅτι ἐπαυσεν ἀνθισταμένη ὅτε εἶδεν ὅτι ἡ κ. δὲ Γούγκκα ἔλαβεν ἀμετακλήτως τὴν ἀπόφασίν της.

— Δυστυχῆς κόρη, ἐφίθυρσεν ὁ Φλαβιανός, τώρα ἀρχίζουν δι' αὐτὴν αἱ λύπαι τοῦ βίου, ἰδοὺ ὅτι ἀρχίζει νὰ μανθάνῃ τί εἶνε ζηλοτυπία.

Ὅντως, ἡ Βέρθα ἠσθάνθη πληγὴν εἰς τὴν καρδίαν, πληγὴν ἣς τὸ ἄλγος δὲν ἠδυνήθη νὰ μετριάσῃ, σκεπτομένη ὅτι καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ Λέων Λαφρεσάνζ καὶ ἡ Ἐρριέττα δὲ Γούγκκα θὰ ἔμενον μόνον ἐν Λάνδ - Κούρτ, ἐλεύθεροι εἰς τὰς ὁμιλίαις τῶν καὶ ἀνενόχλητοι. Διελογίζετο ὅτι ἡ ἀδιαθεσία τῆς βραωνίδος ἦτο προσποίησις καὶ ὅτι ὁ Λαφρεσάνζ ἦτο συνένοχός της· περὶ τούτου ἦτο βεβιαία ὅτι δὲν ἠπατάτο.

Τῇ προτερκίᾳ, ἡ κυρία δὲ Γούγκκα εὗρε τὸ μέσον νὰ πλησιάσῃ τὸν Λέοντα Λαφρεσάνζ καὶ νὰ τῷ εἶπῃ τάχιστα καὶ ἡμιφώνως :

— Ὅρκιζέσθε εἰς τὴν τιμὴν σας ὅτι θὰ φυλάξετε διὰ τὸν ἑαυτὸν σας καὶ δὲν θὰ εἶπητε εἰς κανένα ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ σας εἶπω ;

— Εἰς τὴν τιμὴν μου, βραωνίς, σας τὸ ὀρκίζομαι.

— Εἰς τὴν τιμὴν σας, ὀρκίσεσθε ὅτι οὐδὲ λέξιν θὰ εἶπητε εἰς τὸν ἀχώριστον φίλον σας Φλαβιανόν ;

Ὁ Λαφρεσάνζ ἔσπευσε νὰ δώσῃ τὸν λόγον τοῦ ἦτο ἤδη δεσμευμένος.

— Καὶ τώρα, ἐπανελάβεν ἡ κυρία δὲ Γούγκκα, δὲν διστάζω πλέον νὰ σας εἶπω ὅτι αἰσθάνομαι μεγάλην ἀνάγκην νὰ σας ὁμιλήσω, καὶ ὅτι θὰ ἀρνηθῶ νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν ἐκδρομὴν εἰς Δινάν, ἡ ὁποία σας βεβαιῶ ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει. Θὰ ἔχωμεν λοιπὸν ὅλον τὸν καιρὸν ἀφοῦ φύγουνε ἱ Ζωηροὶ αὐτοὶ νέοι νὰ ἔλθωμεν εἰς ἐξηγήσεις χωρὶς νὰ ἐνσχληθῶμεν.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ τηρήσῃ τὸν λόγον τοῦ, ὃν δὲν εἶπε τῷ φίλῳ του Μωροά, περιπλέων δὲ οὐδὲ καὶ τῷ ἀπεκρίθη ὀριμῶς, ὅτε οὗτος ἐμέμνηται αὐτὸν ἐπὶ τῷ αἰφνιδίῳ ζήλῳ τοῦ πρὸς ἐργασίαν, μάλιστα δὲ ἐτήρησε τὴν ὑπόσχασίν τοῦ γράψας τὰ δέκα πρῶτα φύλλα ἑκτενοῦς ἄρθρου διὰ τὸν «Ταχυδρόμον».

Ἐπὶ τέλους ἀπῆλθον πάντες εἰς Δινάν, μεθ' ὅλην τὴν περὶ τοῦ ἐναντίου ἐπιθυμίαν τῶν, ἐκτὸς τῆς κυρίας καὶ τοῦ κυρίου Σιδωνάι, οἵτινες οὐδὲν ἐβλεπον κακόν, μολὶς δ' ἀπεμακρύνθη ἡ ἄμαξα, τὸ μικρὸν μέγαρον τῆς Λάνδ-Κούρτ περιέπεσε πάλιν εἰς μελαγχολικωτάτην σιγὴν.

Ὁ Λαφρεσάνζ εὗρίσκατο ἐν τῷ ὀμακτίῳ τοῦ πρὸ τοῦ γραφείου αὐτοῦ... δὲν διαβεβαιοῦμεν ὅτι ἔγραψε πολλὰς σελίδας, ἀλλὰ τοῦλάχιστον εὗρίσκατο ἐν τῷ οἰκήματι αὐτοῦ, χωρὶς νὰ προξενῇ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον.

Ἡ βραωνίς ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης, ὅτε δὲ τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανε μεσημβρίαν ἐκραξε τὴν Γερτρούδην διὰ τοῦ κώδωνος, καὶ ἐνεδύθη μετὰ ταχύτητος καὶ προθυμίας, ἀποδεικνύουσα ὅτι ἡ κόπως παρῆλθε πάραυτα ὡς ἡ ἐξάρθρωσις τῆς Ἐρτσεν.

— ὦ ! εἶπεν, ἐνοπτριζομένη, δὲν εἶμαι πάρα πολὺ φοικαλέα, ἡμπερὶ νὰ βελτίσω ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν.

— Τὸ ἄπιστον πλάσμα ἐγνώριζε πολὺ καλῶς ὅτι ἦτο ἀκαταμάχητος. Ὁ λευκὸς αὐτῆς λαιμὸς ἐφαίνετο ἀνὰ μέσον τοῦ

μεταξωτοῦ ἐσφορίου, οἱ δὲ μεγάλοι καὶ μελανες αὐτῆς ὀφθαλμοί, φλογιζόμενοι ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ν' ἄρῶσιν, ἦσαν πλήρεις ἡδονικωτάτων ὑποσχέσεων.

Περιττὸν νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ἁμαξίας καὶ τοῦ περιοχόμενου αὐτῆς εἰς Δινάν, τὸ ἄρθρον τοῦ Λαφρεσάνζ οὐδὲ κατὰ γραμμὴν προὐχώρησε καὶ ὁ ἐφημεριδογράφος, καθήμενος πρὸς τῆς τραπέζης, καὶ τὸν καλκμον ἐν χειρὶ κρατῶν ἤκουε πάντα θόρυβον τῆς οἰκίας μετὰ συνεχόμενου ἐκνευρισμοῦ.

— Πόσον εἶνε ὠραία ἡ κυρία ! ἀνέκραξεν ἡ Γερτρούδη, ἐν γερμανικῷ τόνῳ, θαυμάζουσα ἀπεριόριστως τὴν κυρίαν αὐτῆς, εἶνε ἱκανὴ νὰ καταφέρῃ ἅγιον.

Ἡ κ. δὲ Γούγκκα ἀνύψωσε μετὰ τινος περιφρονήσεως τὴν κεφαλὴν.

— Αἶ ! εἶμαι ὠρασιώτατη, καλὴ μου Γερτρούδη, διότι πρέπει, ἄλλως τε θὰ ἦτο πολὺ λυπηρόν. Ἡ ὠρασιότης μου εἶνε τὸ καλλίτερόν μου ὄπλον, πρέπει νὰ γνωρίζω νὰ μεταχειρισθῶ αὐτό.

Ἡ βραωνίς παρετήρησε τὸ ἐκκερέες.

Ἐσήμεινε μεσημβρία καὶ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐγευματίζον ἐν ἀνέσει οἱ ὑπηρέται συνηθροισμένοι ἐν τῷ μαγειρείῳ τοῦ μεγάρου. Ἐπειδὴ δὲ οἱ κύριοι ἦσαν ἀπόντες, τὸ γεῦμα ὑπῆρξε παρατεταμένον καὶ δαψιλέστερον τοῦ συνηθούς, βεβαίως δὲ καὶ θὰ ἐξήρχοντο ἔπειτα εἰς περίπατον, τίς δεξιὰ καὶ τίς ἀριστερά, περὶ τούτου δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία. Ὡστε ἡ βραωνίς δὲν εἶχε τίποτε νὰ φοβηθῇ ἐκ μέρους αὐτῶν καὶ οὐδεμίαν θὰ ἐγίνετο ἐπιτήρησις.

— Μ' ἐνόησες καλῶς ; εἶπεν εἰς τὴν Γερτρούδην, ἐπανάλαβέ μου λοιπὸν τὰς συστάσεις μου.

— ὦ ! τὰς ἡξεύρω ἀπ' ἔξω, ἀπεκρίθη ἡ θαλαμηπόλος ἐν πρώτοις θὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τὸν Γότλιβ, ὁ ὁποῖός με περιμένει εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ κήπου.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ κ. δὲ Γούγκκα συνοφρυωθείσα, ἀλλὰ θὰ με κάμῃς τὴν χάριν νὰ μὴ ἀρχίσετε τοὺς ἐρωτας καὶ λησμονήσης διὰτὶ ἐπήγες.

— Νὰ μείνετε ἡσυχος, κυρία, διότι γνωρίζω ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε σπουδαῖον καὶ κατεπεῖγον καὶ ἔπειτα θὰ ἔχωμε κατόπιν καιρὸν διὰ νὰ ἰδῶμεν. Ὁ Γότλιβ μου ἔγραψε σήμερον τὸ πρῶν ὅτι ἔχει ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν διάθεσίν τοῦ καὶ ἀργότερα, ὅταν ἡ κυρία δὲν ἔχει πλέον τὴν ἀνάγκην μου, θὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγω νὰ κάμω ἕνα γῦρον μαζὶ τὸν εἰς τὸν κήπον.

— Ναί, με τὴν συμφωνίαν ὅμως πάντοτε ὅτι θὰ προσέξετε καλὰ νὰ μὴ σας ἰδοῦν.

— Ἡ κυρία ἡμπορεῖ νὰ μὲν ἡσυχος.

— Ἐπειτα.

— Ὁ Γότλιβ θὰ ἐμβάσῃ εἰς τὸν κήπον ἕνα κύριον τοῦ θὰ εὔρῃ εἰς τὴν θύραν καὶ ἂν κατὰ τύχην ἀκούσῃ θόρυβον, ἢ ἂν ἔλθῃ κανεὶς, θὰ βοηθήσῃ τὸν κύριον νὰ περάσῃ ἐπάνω ἀπὸ τὸν τοῖχον, καὶ ἔπειτα θὰ φύγῃ καὶ ἐκεῖνος κατὰ τὸν αὐτὸν πρόπον.

— Πολὺ καλὰ, καὶ σὺ τί θὰ κάμῃς ;

— Ἐγὼ θὰ μείνω εἰς τὸ περίπτερον, ἐκεῖ ποῦ παίζουν τὴν μουσικὴν, καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ παρὰθυρον φαίνεται καλὰ ὁ δρόμος, θὰ στέκω ἐκεῖ ὡς σκοπός· ἂν δὲ ἐξαφνα ἡμπορέσω νὰ

ἰδῶ τὴν ἀμαξάν, θὰ τρέξω νὰ κυπήσω εἰς τὴν θύραν τοῦ κυρίου Λαφρεσάνζ. Δὲν εἶνε ἔτσι κυρία ;

— Ναί, ναί, νομίζω ὅτι δὲν ἐλησμόνησα τίποτε. Πήγαινε, κόρη μου, καὶ πρόσεξε νὰ μὴ κάμῃς καμμίαν ἀνετησίαν.

Εἶπομεν ἤδη ὅτι ὁ Λαφρεσάνζ ἐκάθητο πρὸ τῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς εἰργάζετο συνήθως. Ἀφρημένως ἔλαθεν ἐκ τοῦ συρταρίου, ἐν ᾧ εἶχε κεκλεισμένον τὸ χρυσοῦν φύλλον περιβεβλημένον ἐν ρωσικῷ δέβματι, καὶ ἀσυναισθήτως ἔστρεψε καὶ μετέστρεφεν αὐτὸ ἐν τοῖς δακτύλοις, ὅτε ἀνεόγη ἡρέμα ἡ θύρα τοῦ δωματίου καὶ ἐπαρῆν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἡ κ. δὲ Γούγκα.

Ἦτο ὠραιότατη. Ὁ Λαφρεσάνζ ἰδὼν αὐτὴν ἔμεινεν ἀναυδός, μὲ διεσταλμένα τὰ χεῖλη καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῶν ἐλκυστικῶν βλεμμάτων αὐτῆς.

— Βλέπω, εἶπε μετὰ φωνῆς ἡδέας, ὅτι δὲν εἴσθε διόλου περιποιητικὸς ! Τοιουτοτρόπως ὑποδέχεσθε τοὺς ἐπισκεπτομένους ὑμᾶς ; Οὔτε καθίσμα δὲν μοὶ προσφέρετε !

Ὁ Λαφρεσάνζ ἠγέρθη ἐν σπουδῇ καὶ προσήνεγκεν καθίσμα τῇ νεαρᾷ γυναικὶ ἥτις ἐκάθησεν ἐπιχαρίτως. Ἀφροῦ ἐκάθησεν εἶπε τῇ Λαφρεσάνζ.

— Κλείσατε λοιπὸν τὴν θύραν σὰς παρκαλῶ, καὶ κλειδώσατέ τὴν καλὰ. ἔὰν ἤρχετο κανεὶς ὑπὲρ τῆς ἡθελον ἐκτεθῇ φρικωδῶς, διότι εἶμαι ἀσθενής, πολὺ ἀσθενής, τὸ ἥξιόν μου ὅλοι, καὶ ἔπρεπε νὰ καταβάλλω πολὺ θάρρος διὰ νὰ ἔλθω ἐδῶ, ὥστερον ἀπὸ τόσων κόπων καὶ ἀδυναμίαν τὰ ὅποια μοῦ ἐπροξένησε τὸ προχθεσινόν λουτρόν. ... Ἐρχομαι ὁμῶς διὰ νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ σπουδαίων πραγμάτων.

Ὁ Λαφρεσάνζ προσεπάθησε ν' ἀστείευθῇ.

— Πρόκειται περὶ σοβαροῦ τινος ; ὑπέλαβε γελάσας, γέλωτα βεβιασμένον.

— Περὶ σοβαρώτατου, διότι δὲν γνωρίζω σοβαρώτερα ζητήματα, ἐξ ὧν θὰ εἶπομεν.

Ἀμνηχανὼν ὁ Λαφρεσάνζ ἠγνόει τί ν' ἀποκριθῇ, καὶ ἐπερίμενε.

— Θὰ μοῦ ἀποκριθῇτε εὐκρινῶς, ἐπανέλαθεν ἡ κ. δὲ Γούγκα, καὶ θὰ μοῦ εἰπῇτε πρὸς ποίαν ἐκ τῶν δύο μας κάμνετε τὸν ἔρωτα, εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ, ἢ εἰς ἐμέ ;

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐταράχθη.

— Ἀλλά, βαρωνίς ! ἀνέκραξε θέλων νὰ εἶπῃ τι ὅπερ δὲν ἤρχετο εἰς τὰ χεῖλη του.

— Ἀφῆτέ τα αὐτὰ τώρα, ἐγὼ ἀγαπῶ νὰ τὰ λέγω καθαρά ! Δὲν θέλετε, ἢ διὰ νὰ εἶπω καλλίτερα δὲν ἠμπορεῖτε νὰ μοῦ ἀποκριθῇτε καὶ θὰ τὸ κάμω ἐγώ.

Ὁ Λαφρεσάνζ ταρκαχθεὶς σφόδρα ἀνέκραξεν ἱκετευτικῶς.

— Σὰς ἐξορίζω

— Μὲ ἐξορίζεται εἰς τί ; νὰ μὴ ὁμιλήσω ; θὰ εἰπῇ λοιπὸν ὅτι γνωρίζετε τί ἔχω νὰ σὰς εἶπω. Αἱ ! ἀγαπητέ μου, ἐγὼ γνωρίζω καλλίτερον ἀπὸ ὑμᾶς τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας σας. Πρέπει μάλιστα νὰ φανῶ εἰς ἄκρον ἀγαθὴ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὴ μεθ' ὅλα ὅσα ἡδυνήθην νὰ ἀνακαλύψω ἐναντίον σας, δὲν κατώρθωσα ποτὲ νὰ γίνω ἐχθρὰ σας.

Ὁ Λαφρεσάνζ κατενόει ὅτι ἡ θέσις του ἐκινδύνευε ν' ἀποβῇ γελοιοδυστάτη. Ἐπείζετο ὑπὸ ἐρωτήσεων ὅπως ἀποκριθῇ εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἤθελε ν' ἀποφύγῃ, καὶ ὅτε ἡ βαρωνίς παρετήρησεν ὅτι ἐγένετο εἰς τὸ ἐπακρον σκεπτικὸς καὶ τὸ πνεῦμά του ἦτο ὅλως ἀπησχολημένον, ὅτε δηλαδὴ ἔφθασεν

ἐκεῖ ὅπου εἶχε συμφέρον νὰ τὸν φέρῃ, μετέβαλεν αἴφνης τὸ ἀντικείμενον τοῦ λόγου.

Τὸ μέγα δωμάτιον, ὅπερ κατεῖχεν ὁ Λαφρεσάνζ, ἦτο ἦτο καθ' ὅλοκληρίαν κεκοσμημένον δι' ἐπίπλων τοῦ Λευδοβίκου ΙΓ', ἄριστα διατηρουμένων καὶ τὰ ζωηρὰ χρώματα τῶν παραπετασμάτων καὶ τῶν τοιχοχάρτων καθίστων αὐτὸ λίαν φαιδρὸν.

— Ὁραιότατον εἶνε βλέπω τὸ δωμάτιόν σας, εἶπεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα προσβλέψασα περὶ ἐκυτὴν καὶ θαυμάζουσα τὸ ὠραῖον ἐρυθρὸν χρῶμα ἄνωθεν τῆς θύρας.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἠγέρθη καὶ ἐπλησίαζε πρὸς τὸ γραφεῖον.

— Ἦτοιμάζεσθε νὰ ἐργασθῇτε, εἶπεν, ἀνερευνῶσα ἐν μέσῳ τῶν χαρτίων καὶ τῶν ἐφημερίδων, καὶ σὰς ἐνοχλῶ.

— Μὴ τὸ σκέπτεσθε ἄν, ἀπήντησεν ὁ Λαφρεσάνζ.

— Μπᾶ ! εἶπεν, ἀρπάσσα τὸ χρυσοῦν φύλλον, ἰδοὺ τὸ εὐρημά σας. Ποῖος λοιπὸν τὸ περιέβαλε εἰς τὸ ρωσικὸν τοῦτο δέβμα ; Σεῖς ἄρα γε ;

— Ὁχι, ὁ Φλαβιανός. ἰσχυρίσθη ὅτι τὸ ἄθρομα αὐτὸ ἦτο ἄξιον νὰ τεθῇ ἐντὸς πυξίδος.

— Βέβαια καὶ εἶνε, ἀφροῦ εἶνε κόσμημα, ἀφροῦ εἶνε χρυσός.

Ἡ βαρωνίς, τὸ χρυσοῦν φύλλον κρατῶσα, ἐπλησίασεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον πρὸς τὸ παράθυρον, ὅπερ, ὡς εἶπομεν ἤδη, ἐβλεπεν εἰς τὸν κήπον, πέραν τοῦ ὁποίου, ὀλίγον μακρὰν, ὑπῆρχε πυκνὸς φράγμος ἄκων εἰς τὸν παράδεισον. Τὰ νῶτα δὲ πρὸς τὸ παράθυρον στρέφουσα, ἐκράτει εἰς χεῖρας τὸ χρυσοῦν φύλλον, ἀκίνητον, ἐναντι τοῦ ἡλίου.

— Πῶς λάμπει αὐτὸς ὁ χρυσός ! εἶπε, παρκατηρήσατε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἡλίου ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῶν μετάλλων !

Ἡ μετὰ θαυμασμοῦ αὕτη προσοχὴ διήρκασε περίπου ἐπὶ ἑκατὸν τετερόλεπτα, μετὰ ταῦτα δ' ἔρριψεν ἡ βαρωνίς ἀφρημένη τὸ χρυσοῦν φύλλον ἐπὶ τῆς τραπέζης ὡς τι ἀντικείμενον περὶ ὃ ἀρκούντως ἡσχολήθη.

— Τώρα, εἶπεν ἐπανακαθήσασα, ἃς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν πρὸ ὀλίγου ὁμιλίαν μας... Σὰς ἀφῆκα νὰ ἡσυχάσετε, καὶ τώρα σὰς παρκαλῶ νὰ μ' ἀποκριθῇτε, ἂν καὶ ὡς βλέπω ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν σας, δὲν θὰ ἐπιτύχω τίποτε περισσότερον.

Εἶνε ἀληθές ὅτι καὶ πάλιν κατέλαθε τὸν Λαφρεσάνζ ἀμνηχανίαν, μαχαλειτέρα μάλιστα ἢ πρότερον.

Καὶ δὲν ἡδύνατο μὲν νὰ μὴ ἀνομολογήσῃ καθ' ἑαυτὸν ὅτι τὸ διαβήμα τῆς γυναικὸς ἦτο ἐνοχοποιητικώτατον, ἀλλ' ἐξ ἄλλου, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης νοημοσύνης καὶ τῆς μετριοφροσύνης αὐτοῦ, δὲν ἡδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ ὠραία αὕτη γυνὴ ἤρχετο ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου ἐνδοιασμοῦ ἐνώπιόν του.

— Ν' ἀποκριθῶ λοιπὸν ἐγώ ; εἶπεν ἡ βαρωνίς. Κάμνετε τὸν ἔρωτα εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ, αὐτὸ εἶνε βεβαιώτατον, ἀλλὰ συνάμα φαίνεσθε ὅτι ἀγαπᾶτε καὶ ἐμέ... ὦ ! δὲν πρᾶπονοῦμαι διὰ τοῦτο, διότι δὲν ἔχω διόλου διαθέσιν. Τὸ πρᾶγμα μοὶ ἀρέσκει τοιουτοτρόπως, μὴ πρὸς κκοφάνισμόν σας, διὰ τὸν λόγον ὅτι ὅταν δὲν ἔχη κανεὶς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀγαπᾷ, πρέπει ν' ἀρκεσθῇ εἰς ὅ,τι δύναται νὰ ἔχη.

Ἄν καὶ τῇ φερᾷ ταύτῃ θετικώτατα ἐπρόκειτο περὶ τακτικωτάτης ἐρωτικῆς ὁμολογίας, ἐν τούτοις ὁ Λαφρεσάνζ ἐδίσταζεν ἔτι τεταρκαχμένος τὰ φλογερά βλέμματα τῆς ὠραιοτάτης ταύτης γυναικὸς, τὸν ἐπυρόλουν.

— Ναί, ἐπανέλαθε καὶ πάλιν, εἰς τὴν καρδίαν σας, ὅχι εἰς

τὴν κεφαλὴν σας, ἀντιμάχονται δύο ἔρωτες. Ἀγαπᾶτε τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ μὲ τὴν καρδίαν σας, καὶ ἐμὲ μὲ λατρεῦετε μὲ τὴν κεφαλὴν, διὰ τῶν αἰσθήσεων σας ... Μὴ ἔρωτατε, ναί, αὐτὸ εἶνε ... πολλάκις ἔτυχε νὰ μοῦ τὸ εἰπῇτε καὶ πολλάκις ὁ φίλος σας Φλαβιανὸς Μωροῦ. Ἐκεῖνος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει διόλου νὰ σας ἀγαπῶ! ... διότι σας ἀγαπῶ, καὶ δὲν μὲ συγχωρεῖ διόλου διὰ τοῦτο. Ναί, σας ἀγαπῶ, διατὶ νὰ σας τὸ κρύψω, αὐτὸ θὰ ἦτο ἀνάξιον μεταξύ μας ... Πιστεύσατέ με, θίγω πολὺ κρίσιμον στιγμήν τοῦ βίου μου! ... Εἶμαι βεβαία ὅτι ὀλίγαι γυναῖκες ἐκλακεύθησαν περισσότερον καὶ ἐλατρεύθησαν περισσότερον ἀπὸ ἐμέ, καὶ ἐγὼ — καὶ αὐτὸ ὑπῆρξε δυστύχημα ὅλου τοῦ βίου μου — ποτὲ δὲν ἠγάπησα κανένα!

Καὶ ἔλεγεν ἀλήθειαν ἡ βαρωνίς, διότι οὐδέποτε ἔρωσ εἰλικρινῆς καὶ πραγματικῶς ἔθιξε τὴν καρδίαν της. Ἀπηχθάνετο τοῦτον ἡ γυνὴ αὕτη, ἥτις ἦτο καθ' ὅλα πλασμένη διὰ τὸν ἔρωτα! Εἴπομεν δὲ ὅτι τῇ φορᾷ ταύτῃ ἀληθὲς ἐρωτικὸν πάθος προσέβλεπεν αὐτήν. Ἡ βαρωνίς ἠγάπα ... ἡ βαρωνίς ἐλάτρευε τὸν Λέοντα Λαφρεσάνζ!

Οὗτος ἐπεθύμει νὰ τῇ ὁμιλήσῃ καὶ νὰ τῇ ἀποκριθῇ, ἀλλ' αἱ λέξεις ἐσταμάτων εἰς τὸν λάρυγγά του.

— "Ω! ἐπανελάθε καὶ πάλιν, γνωρίζω τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον μὲ περιμένει. Κατόπιν ἀπὸ ἐμὲ θὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ, τότε δὲ ἐγὼ θὰ χύσω δάκρυα, τὴν ἀνάμνησίν σας φυλάττουσα, ἀφοῦ καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν τὸ μόνον ἀπολειπόμενον ἡμῖν ἀγαθὸν εἶνε ὅτι ἐκλύσαμεν ὀλίγον!

Ἀντίστασις εἰς παρομοίαν σειρῆνα ἀπέβλινεν ἀδύνατος Ὁ Λαφρεσάνζ ἐλησμόνησε τὰ πάντα, τὸ λογικὸν του ἐπαράσσετο· διὸ ἐκλείπει τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα μὴ ποσῶς ἴδῃ τὴν λυπηρὰν σκιάν τῆς Βέρθας δὲ Κερμόρ παρενθεθεῖσαν μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἐριέττας δὲ Γούγκα.

* *

Εἰς τὸ παράθυρον εἰσέδουν δύο ἄνδρες διὰ τῶν λοχμῶν καὶ τῶν βάτων. Ὁ πρῶτος αὐτῶν ἦν ὁ Γότλιβ Θουρνερ, φέρων ἐπ' ὤμου μικρὸν τετράγωνον ἐκ ξύλου ὀρυς ἀμαυροῦ κιβώτιον.

Τὸ κιβώτιον τοῦτο θὰ ἦτο ἀρκετὰ βαρὺ, διότι ὁ Γότλιβ ἂν καὶ ἦτο εὐρωστότατος, ἀπέμασσε τὸν ἰδρώτα ὅστις περιέριε τὸ μέτωπον αὐτοῦ.

Τὸν δὲ δευτέρον, ὅστις παρηκολούθει αὐτόν, μόλις εἶδμεν κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς Εἰρήνης ἐν τῷ φωτογραφεῖῳ τοῦ Μερτάν.

Ἦν οὗτος ὁ Φράντς Μύλλερ, φέρων συνεπτυγμένον ὑπὸ τὸν βραχίονα τρίποδα, προσωρισμένον νὰ ὑποβαστάσῃ ἀντικειμένον τι, περιπλὲον δὲ διὰ ζωστήρος μέγα κιβώτιον, ἐρειδόμενον ἐπὶ τῶν πλευρῶν αὐτοῦ, ὅπερ κατὰ τὸν δρόμον του παρῆγεν ἀνησυχητικὸν κρότον σιδηρῶν ἀντικειμένων.

Ὁ Γότλιβ καὶ ὁ Φράντς προσχώρουν ἀνὰ μέσον τοῦ δάσους, χωρὶς ν' ἀνταλλάξωσι λέξιν, ἐπειγόμενοι νὰ ἐξελθῶσιν ὡς τάχος τοῦ παραδείσου, ἔνθα ἠδύναντο κατὰ πᾶσαν στιγμήν νὰ συναντηθῶσιν ὑπὸ τινος φύλλου.

Μετὰ μακρὸν δρόμον, ἔφθασαν εἰς μικρὰν θύραν, δι' ἧς εἶδμεν ἤδη ἐξελθούσαν πρό τινων ἡμερῶν τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα καὶ τὴν Γερτρούδην. Ὁ προπορευόμενος Γότλιβ ἠταιμάζετο νὰ εἰσαγάγῃ τὴν κλεῖδα εἰς τὸ κλεῖθρον, ὅτε ἔστη αἴφνης, καὶ προσηλώσας τὸ οὖς, ἔνευσε πρὸς τὸν Φράντς Μύλλερ, ἵνα δια-

τάξῃ αὐτόν νὰ μὴ προσχωρήσῃ ἐπανελθὼν δὲ ἀκροπολεῖ τι πρὸς αὐτόν, ἐπιθύρυσεν εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ:

— Κἄποιος εἶνε εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ τοίχου.

Ἀμφότεροι δὲ τότε μετὰ πολλῆς προφυλάξεως ἐπανεῆλθον εἰς τὴν θύραν καὶ ἤκουσαν εὐκρινῶς λαθραῖον βῆμα, ὅπερ ἐπηγαίνοντο.

Ἀνέμενέ τις ἐν τῇ θύρᾳ, τίς ὅμως; Τοῦτο ἦν ἀγνωστον, καὶ ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐξακριβωθῇ ἵνα γνωρίζωσι τί θὰ πράξωσιν. Ὅθεν θέσας ὁ Γότλιβ χαμαὶ τὸ κιβώτιον, ἀνερχομένη ἀθροῦς ἐπὶ ὀρυς ὑψηλοτέρης τοῦ τοίχου καὶ τῆς παρακειμένης πεδιάδος, καὶ εἶδε τότε μελανείμενα γυναῖκα, ἥτις ἐπηγαίνοντο πρὸ τῆς θύρας τοῦ παραδείσου.

Ἦν προφανὲς ἡ παρὰφρων ἐκείνη, ἣν τῷ ὑπέδειξεν ὁ Θεόδωρος Μενδῶ, καὶ περὶ ἧς ὤφειλε, τῇ διαταγῇ τῆς βαρωνίδος, νὰ λάβῃ τὰς ἀκριβεστάτας πληροφορίες.

Τί ἤρχετο νὰ κάμῃ ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ ἡ γυνὴ αὕτη; τίνα ἀνέμενεν; ἢ μᾶλλον τίνα κατεσκόπευε; καθόσον ἴστατο ἐνίοτε πρὸ τῆς θύρας καὶ ἠκροῦτο ἢ καὶ ἐζήτηε νὰ παραπερήσῃ ἀπὸ τῆς ὁπῆς τοῦ κλεῖθρου.

Ἐπὶ τέλους ὡς δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ σκεφθῶσιν ἵνα διέλθωσι διὰ τῆς θύρας ἐφ' ὅσον αὕτη ἴστατο ἐκεῖ παραφυλάττουσα, ἐξ ἄλλου δὲ ὁ Γότλιβ ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ὑλακὴν κυνὸς προερχομένην ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ παραδείσου, εἰς νεῦμα τοῦ Γότλιβ ὁ Φράντς Μύλλερ ἐξεκίνησεν, ὁ πρῶτος ἦρεν ἐπ' ὤμων αὐτῆς τὸ κιβώτιον, καὶ ἀμφότεροι κατῆλθον τὴν κλιτὴν πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ Ράγκου ποταμοῦ· ὅτε δ' ἔφθασαν ὀλίγον μακρὰν, ἔνθα ὁ τοίχος τοῦ παραδείσου ἐσχημάτιζε γωνίαν, ὁ Γότλιβ ἀνήγειρεν εἰς τοὺς σιδηρούς αὐτοῦ βραχίονας τὸν Φράντς Μύλλερ, καὶ ὕψωσεν αὐτόν μέχρι κορυφῆς τινος κλυδατίδων, ἣν ἤρπασε καὶ δι' ἧς ἠδυνήθη νὰ διασκελίσῃ τὸν τοίχον. Ὁ Γότλιβ τῷ ἔδωκε τότε τ' ἀντικείμενα, ἅτινα ἐχομίζον, ἦτοι τὰ κιβώτια καὶ τὸν τρίποδα, ἀνῆλθε καὶ αὐτὸς τὸν τοίχον, εἶτα δὲ ἀφοῦ κατεβίβασε τὰ κιβώτια καὶ τὸν τρίποδα κατέβησαν διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου καὶ αὐταί, χωρὶς νὰ τοὺς ἴδῃ τις, τῆς παρὰφρονος φυλακτοῦσης ἀκόμη ὀπίσθεν τῆς θύρας.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἔφθασαν τρέχοντες εἰς τὸ χωρίον Βριανταί, ἔνθα ὁ Φράντς Μύλλερ ἐμίσθωσε πενιχρὸν δωμάτιον ὅπως ἐπιδόθῃ ἐν ἀνέσει εἰς τὴν ἐργασίαν του. Πρὸς ἀποσόβησιν δὲ πάσης ὑπονοίας, ἥτις οὐδὲ κἂν ὑπῆρχεν, ἐξ ὑπερβολικῆς προφυλάξεως ὁ Φράντς Μύλλερ ἐζήτησε φιάλην ρακῆς καὶ ποτήριον, καὶ ἀφοῦ ἡ κομίσασα αὐτὰ ὑπῆρξε κατέβη, ἐκλείσθησαν κλειδῶσαντες δις τὴν θύραν, καὶ ὁ φωτογράφος ἐξῆγαγεν ἀπὸ τοῦ κιβωτίου τὸ πλαίσιον.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν ὁ Γότλιβ, πιστεύετε ὅτι ἐπετύχετε; Ὁ Φράντς ἐζήτηζεν ἤδη τὴν πλάκα.

— Δὲν ἤξεύρω καλά, ἀπεκρίθη, φοβοῦμαι μήπως ἡ βαρωνίς ἐκινήθη, φοβοῦμαι προσέτι μήπως ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ὑπερβολικῶς ἐπὶ τοῦ μεταλλίνου φύλλου καὶ ἔκαμνεν ἀντανάκλασεις. Ἐπὶ τέλους βλέπετε ὅτι παρατηρῶ, φοβοῦμαι μήπως ἡ βαρωνίς ἐκράτησεν ἐπὶ πολὺ τὰ ἄκρα τῆς πλακῆς, μήπως ἀφῆκαν σκιάν...

— Ἄ! πολλοὺς φόβους, βλέπω, ἔχετε! εἶπεν ὁ Γότλιβ.

— Ναί, καὶ φοβοῦμαι πολὺ.

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐσχημάτισε διὰ μεγάλου μέλανος πέ-

πλου εἶδος σκοτεινοῦ θαλάμου, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀρνητικοῦ προ-
τυπώματος ἐλαβε θετικόν.

— Μπᾶ ! εἶπε φιλοσοφικῶς ὁ Γότλιβ Θούρνερ, θὰ ξανα-
χίσωμεν ἐὰν δὲν ἐπιτύχετε. . . Αὐτὸ πολὺ δύσκολον πρᾶγμα
δὲν εἶνε καὶ ἐπὶ τέλους ἡ οἰκία δὲν ἐπιτηρεῖται πολὺ . . . ἐκ-
τός τῆς τρελλῆς. τὴν ὁποίαν ἀπαντήσαμεν ἔξω, κανεὶς ἄλλος
μᾶς ἀνησύχησεν.

— "Ω ! ἀνταπήντησεν ὁ Φράντς Μύλλερ, λέγετέ ὅτι θέ-
λετε, ἐγὼ ἔχω ἓνα ἄλλο νὰ κάμω διὰ νὰ τρέχω παντοτε
εἰς τοὺς σιδηροδρόμους ! Πολὺ εὐχάριστον πρᾶγμα, ὡς βλέ-
πετε !

— "Α ! πρέπει νὰ ἴδωμεν τὸ τέλος τοῦ τέλους, καὶ τὰς
ἀμοιβὰς τὰς ὁποίας μᾶς ὑπεσχέθησαν . . . ἐγὼ προτιμῶ τὸ
ἐπάγγελμα τοῦ ἐργάτου ἀντὶ τοῦ δεσμώτου, καὶ θὰ εὐγνω-
μονῶ πάντοτε εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι θὰ μοῦ δώσουν τὴν ἐλευ-
θερίαν μου.

Μόλις ἐτελείωσε τὴν φράσιν του, καὶ ὁ Φράντς Μύλλερ
ἐπρόφερε μεγάλην ὕβριν.

— "Ημουν βέβαιος ! ἀνέκραξε, τὸ δοκίμιον δὲν ἐπέτυχεν,
ἔχει ὁπὴν εἰς τὸ μέσον καὶ προσβολὴν τοῦ ἡλίου, περιπλέον τὰ
ἔχνη τοῦ μεγάλου δακτύλου εἰς τὰ δεξιά. Ἐγὼ ὅμως ἀπο-
ρῶ τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὸ τὸ ἐγγράφον, καὶ διατὶ ἐπιμένει τό-
σον ἡ βαρωνὶς νὰ τὸ ἔχῃ.

— Αὐτὸ τὸ ἡξεύρει ἐκείνη καὶ ὄχι ἡμεῖς, ἀνταπήντησεν
ἀξιωματικῶς ὁ Γότλιβ. Θὰ μοῦ δώσετε ἓνα ἢ δύο ἀποτυπώ-
ματα, καὶ ἔπειτα θὰ σπᾶσετε τὸ φωτογραφικὸν δοκίμιον ἐμ-
πρὸς μου, αὐτὴν τὴν διαταγὴν ἔχω.

Μετὰ δύο ὥρας ὁ Γότλιβ ἀπήρχετο τοῦ ξενοδοχείου τοῦ
Βριανταί, ὁποῦθεν ἀπῆλθε καὶ ὁ Φράντς Μύλλερ, καὶ ἔλαβεν
αὐθις τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἄνευ κωλύματος, καθόσον ἡ μὲν παρά-
φρων εἶχεν ἐγκαταλίπει τὴν σκοπιὰν αὐτῆς πρὸ τῆς μικρᾶς
θύρας, ἡ δὲ ὁδὸς ἦτο ἐλευθέρη, ὥστε ἡ γυμναστικὴ ἀπέβη πε-
ριττὴ εἰς τὸν ἀρχαῖον δεσμώτην τοῦ Σπανδάου, ἵνα εἰ-
σέλθῃ τὴν φορὰν ταύτην εἰς τὸν παράδεισον τῆς Λάνδ-Κουρτ,
ὅπου περὶ τὴν ὥσιν τοῦ ἡλίου μετέβαινε νὰ τὸν εὕρῃ ἡ
Γερτρούδη.

Δὲν θὰ παρακολουθήσωμεν ποσῶς τοὺς δύο γερμανοὺς ἐρα-
στάς, λέγομεν δὲ μόνον ὅτι μετὰ τὴν ἐσπερίδα, καθ' ἣν στιγ-
μὴν ἡ βαρωνὶς ἀπεσύρετο εἰς τὸ δωμάτιόν της, διότι μετὰ
κόπου, ὡς διεβεβαίοντο, παρεκάθησεν εἰς τὸ βραδύναν ὀλίγον
δεῖπνόν τῶν ἐκ τῆς ἐκδρομῆς ἐπανελθόντων ξένων της, ἡ
Γερτρούδη τῇ ἐνεχείρισεν ἐν περικαλύμματι τὰ δύο φωτοгра-
φικὰ δοκίμια, ἅτινα τῇ ἐστέλλοντο ὑπὸ τοῦ Γότλιβ.

— "Ω ! θὰ ξαναρχίσωμεν πάλιν, εἶπε μετ' ὀργῆς, ἀλλὰ
τὸ μέσον εἶνε καλὸν καὶ εὐχρηστον καὶ ὁ Λέων Λαφρεσάνζ
δὲν ἔχει νὰ μοῦ ἀρνηθῇ τίποτε.

Ἡ ἐσπέρα τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐν Λάνδ-Κουρτ ἦτο θλιβερά
καὶ δυσάρεστος. Ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ μάτην κατέβηκε πᾶ-
σαν προσπάθειαν ἵνα φαιδρύνῃ τοὺς ξένους αὐτῆς, διότι τὸ
πρόσωπόν της ἐξέφραζε μεγάλην κατῆφειαν. Ἐπιστρέφουσα
εἰς Λάνδ-Κουρτ ἔλαβε φοβερόν κατὰ τῆς καρδίας κτύπημα.
Τὸ πρῶτον αὐτῆς βλέμμα ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ Λαφρεσάνζ, προ-
χωρῶντος εἰς προϋπάντησιν αὐτῆς, ὁ δὲ νέος ἀπέστρεψε τοὺς
ὀφθαλμούς. Διὰ τί ἄρα γε ; Ἐκ τούναντίου, ἡ κ. δὲ Γούγκα
ἐφάνη θελκτικωτάτῃ καὶ λαμπροτάτῃ ἐπεδαφίλειεν εἰς τὴν
Βέρθαν φιλοφρονήσεις καὶ πᾶσαν περιποίησιν, ἡ δὲ νεανὶς τό-

σον καλῶς ἡσθάνετο τὸ ὑπὸ τὰ πόδια ἐκείνη κεκρυμμένον κέν-
τρον, ὥστε δὲν ἠδυνήθη πρὸς στιγμὴν νὰ συγκρατήσῃ πλέον
ἐκυτῆς, καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ἡ ἀτυχὴς κόρη ἐδικαιολογεῖτο λέγουσα :

— Μὲ συγχωρεῖτε ! εἶμαι κουρασμένη, νευρική !

Ὁ Φλαβιανός, ἐκ τῆς θέσεως ὅπου εὕρισκετο παρετήρει
τὴν σκηνὴν ταύτην.

— Ἀτυχὴς κόρη, πόσον ἡ τύχη εἶνε ἀδικος, ἐπιθυροῖς. Τί
ἔκαμεν ἄρα γε διὰ νὰ ὑποφέρῃ τόσον σκληρῶς ! Καὶ αὐτὴ ἡ
ἀναθεματισμένη ἡ βαρωνὶς πιστεύετε τάχα ὅτι αἰσθάνεται
εὐχάριστην καὶ ὅτι θριαμβεῖ ! Ἀτυχὴ Λέων, ἡ κατα-
κτησις αὐτῇ θὰ σοῦ στοιχίσῃ πολὺ, ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώ-
σει θὰ βεβαιωθῇ αὐτὸ τὸ ἐσπέρας ἐὰν ἔχῃς ἀκόμη τὸ χρυ-
σοῦν φύλλον, ἢ ἐὰν σοῦ τὸ ἀφῆρσαν.

Τὴν μελαγχολίαν ταύτην διέκοπτεν ὀλίγον ὁ θεῖος Φιλί-
μων, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον πορευόμενος καὶ ἐπαναλαμ-
βάνων.

— Πόσον εἴμεθα ψυχροὶ . . . ὁ καθεὶς ἐννοεῖ ὅτι ἡ φωνὴ τῆς
Ἑλθίρας εἶνε πιασμένη. "Α ! ἡ ζωὴ ἄνευ ἁρμονίας εἶνε τί-
ποτε, εἶνε μελαγχολικὴ !

Πάντες ἀπεχωρίσθησαν ἐνωρίς, ἐκαστοῦ σπεύδοντος ν' ἀπο-
μωνωθῇ.

Τὸν Λαφρεσάνζ, ὁ ὅποιος δὲν ἦτο μόνος ἐν τῇ περιστάσει
ταύτῃ, ἠκολούθησεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὁ Φλαβιανός. Καὶ
θὰ ἦτο μὲν πολὺ εὐχάριστος ἄνευ τῆς συντροφίας τοῦ
φίλου του, ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος δὲν τῷ εἴχεται ἄδειαν, ἠναγκά-
σθη νὰ στέρξῃ τὴν παρουσίαν του.

— Μπᾶ ! ὑπέλαβεν ὁ Φλαβιανός, εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμα-
τιον τοῦ Λαφρεσάνζ, αἰσθάνομαι γυναικεῖαν ὁσμὴν, εἶνε δὲ
καταπληκτικὴ ἡ ἰσχυρὰ ὁσμὴ μερικῶν ἄρωμάτων . . .

Ὁ Λαφρεσάνζ προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσεν. Ἀποφυγὴ
πᾶσης ἀποκρίσεως ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἦτο τὸ μόνον μέ-
σον τοῦ νὰ καταδικασθῇ ὁ Μωροά εἰς σιωπὴν.

— Νυστάζεις ; εἶπεν ἐπὶ τέλους οὗτος εἰς τὸν φίλον του.

— Ναί, τὸ ὁμολογῶ, ἀπεκρίθη, εἶμαι κουρασμένος ἀπὸ τὴν
ἐργασίαν.

— Καὶ πλησιάζει νὰ τελειώσῃ τὸ ἄρθρον σου ;

— Ἐπροχώρησα ἄρκετὰ καὶ πιστεύω ὅτι θὰ τὸ ἔχω τελει-
ωμένον αὔριον τὸ πρωί. δὲν θὰ μὲ πρκαχλέστῃς νὰ σοῦ τὸ
ἀναγνώσω.

— Δὲν θὰ ἔχω αὐτὴν τὴν σκληρότητα, τοσούτῳ μᾶλλον,
ὅσῳ ἔχεις μεγάλην ἀνάγκην νὰ κοιμηθῇς.

Τὸ χρυσοῦν φύλλον ἐκεῖτο ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ δὲ Φλαβι-
ανός ἔλαβεν αὐτό.

— Μοι τὸ δανείζεις ; . . . τὸ χρειάζομαι διὰ νὰ κάμω ἀκόμη
μίαν σύγκρισιν.

— Αἶ ! πᾶρε ὅ,τι θέλεις, ἀνταπήντησεν ὁ Λαφρεσάνζ,
ἀλλ' ἄφες με νὰ κοιμηθῶ.

— Κλᾶ, θὰ φύγω, σοῦ λέγω ὅμως προηγουμένως ὅτι θ'
ἀπουσιάζω αὔριον διὰ 48 ἢ 72 ὥρας.

— "Α ! καὶ ἡμπορῶ νὰ σὲ ἐρωτήσω χωρὶς νὰ φανῶ ἐν-
χλητικὸς ποῦ πηγαίνεις ;

— Μάλιστα, διατὶ ὄχι ! Πηγαίνω εἰς Παρίσιους.

— Εἰς Παρίσιους ! διατὶ εἰς Παρίσιους ; Σὺ ἀποστρέφεται
τοὺς Παρίσιους, καὶ μόλις περὶ τὰ τέλη Νοεμβρίου ἤθελες νὰ
ἐπιστρέψῃς. Εἶχες μεγάλην ἐπιθυμίαν διὰ τὴν ἐξοχὴν

— Τὴν ἔχω ἀκόμη.

— Ἀλλὰ τί πηγαίνεις λοιπὸν νὰ κάμῃς εἰς Παρίσιους;

— Νὰ ἀπεκριθῶ εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἐκείνην, ἀνταπῆ-
τησε μετὰ σπουδαίας ἀταραξίας ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ, ὁφείλω
δὲ νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ἔλαβα ἐπιστολὴν τοῦ συμβολαιογράφου
μου...

Ὁ Φλαβιανὸς ἐπρόφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις μετ'
ἐμφάσεως.

— Ὅστις ἀπαιτεῖ ἐπειγόντως τὴν παρουσίαν μου.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἀνεκάγχασε, καθόσον ὁ συμβολαιογράφος
τοῦ Μωροῦ τῷ ἐφαινετο ὡς τι φαντασιώδες καὶ μυθώδες ὄν.

— Καὶ διὰ τοῦτο σὲ καληνυχτίζω... ὕπνιν ἐλαφρόν...

Αἱ τρεῖς ἡμέραι, ἃς ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ διῆλθεν ἐν Παρι-
σίσις, ἔληξαν ἄνευ ἐπισοδείου ἐν Λάνδ-Κούρτ. Ὁ εἰς ἐπετή-
ρει τὸν ἄλλον.

Ὁ Λαφρεσάνζ κατελήφθη ὑπὸ αἰφνιδίου κλίσεως πρὸς τὸ
κυνήγιον, καὶ μοιροῦντι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας περιεφέρετο εἰς
τὸ δάσος καὶ ἀνὰ μέσον τῶν θάμνων, μηδὲν ἀποφέρων
θήραμα καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιστρέφων μὲ κενὰς χεῖρας,
ἐν τούτοις ἡ τυχαία αὐτῇ κυνηγεσία τῷ ἐχρησίμευεν ὅπως ἐι-
έλθη τὰς ὥρας τοῦ καὶ ἀνεύρη τὴν μοναξίαν.

Ἐνόει τὸ λίαν σφαλερὸν τῆς θέσεώς του, ἥκιστα δ' ἐπε-
τύγγανε τὸ διπλοῦν πρόσωπον, ὅπερ ἦτο καταδεδικασμένος νὰ
παίξῃ.

Μοιροῦντι δὲ δὲν εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀποσπάσῃ ἐαυτὸν ἀπὸ
τὸ κράτος, ὅπερ ἐξήσκει ἐπὶ τῶν αἰσθησέων του καὶ αὐτοῦ ἡ
κυρία δὲ Γούγκκα, ἐν τούτοις ἡ καρδιάτου ἀνῆκεν εἰς τὴν
Βέρθαν δὲ Κερμόρ.

Ἐν συντομίᾳ, ὁ Φλαβιανὸς προσήτευσε καλῶς. Ὁ Λα-
φρεσάνζ, ἐνῶ κατελύπει αὐτήν, ἀπεργαζόμενος τὴν δυστυχίαν
τῆς, ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ γίνηται δυστυχής. Τοῦτο ἀντελή-
φθη ὁ φίλος αὐτοῦ ἄμα τῇ ἐπιστροφῇ τοῦ.

— Βλέπεις, τῷ εἶπεν ὁ Μωροῦ, παρασκευάζεις διὰ τὸν
ἐαυτὸν σου κακὰς ἡμέρας, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις, εἶνε ἀκόμη κυ-
ρός Πληρόνομεν εἰς τὸν ἔρωτα τὰς ἡδονὰς, τὰς ὁποίας μὰς
παρέχει. Βλέπεις εἶνε στίχος αὐτό.

— Ἐλα, ἀδειάζέ μου τὴν γωνιά, ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ.

— Πηγαίνω.

Ταύτοχρονὸς δὲ ἐθῆκε πάλιν ἐπὶ τοῦ γραφείου τὸ χρυσοῦν
φύλλον, κεκλεισμένον ἐν τῷ ρωσικῷ δέρματι.

— Ἐλύσας τὸ πρόβλημα σου;

Ὁ Φλαβιανὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὁχι, καταγίνεμαι ἐπιμόνως... εἶνε μωρόν... σοὶ ἐπα-
νελαμβάνω ἔτι ἅπαξ, ὅτι εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἔχω τὴν
κλειῖδα, καὶ δὲν δύναμαι μοιταῦτα νὰ ἐξηγήσω τὴν ἱερὰν
ταύτην πλάκα, ἐκτὸς πλέον ἐὰν ἀνῆκωσι τὰ γράμματα εἰς
γλῶσσαν τῶν ἀγρίων τοῦ Καναδά.

Ὁ Λαφρεσάνζ διῆλθε κακὴν νύκτα. Συνησθάνετο ὅτι δὲν
ἠδύνατο πλέον νὰ διαμείνῃ ἐπὶ πολὺ ἐν τῷ οἴκῳ τῆς δεσποι-
νίδος δὲ Κερμόρ, ἐν τῷ περιωρισμένῳ ἐκείνῳ χώρῳ ἐπεδύλετο
μεγάλως, καὶ ἦτο ὑποβεβλημένος εἰς συνεχῆ κατασκοπίαν,
περιπλέον δὲ ἡ κυρία δὲ Γούγκκα ἦτο ἀπαιτητική, ἐναλλάξ δὲ
φαινομένη περιπαθὴς καὶ βιαία, ἐλάμβανε βαθμηδὸν ἐξουσίαν
ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐφοβεῖτο μεγάλως, ὡσάκτις σπανιώτατα εὐρί-
σκετο ἐν ἡμερίᾳ πνεύματος.

Ἦτοιμάζετο δὲ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀναχώρησίν του, ὅτε ἀ-

πρόοπτον γεγονὸς ἀνέβαλε τὴν ἀπόφασίν του. Κατὰ τὸ γέμμα
τῆς ἐπιούσης προσήλθεν ὁ θεῖος Φιλήμων φαιδρότατος.

— Ἡξεύρετε, εἶπε πρὸς τοὺς συνδαιτυμόνας, ὅτι ἡ Ἐλ-
βίρα εὔρε τὸν τόνον καὶ ἀνέκτησε τὴν φωνὴν τῆς; ὦ! ἐγνώ-
ριζα καλὰ ὅτι ἡ ἔκλειψις αὐτῇ θὰ ἦτο παροδική· ἀλλ' ἀδιά-
φορον δὲν ἤμπορῶ νὰ μὴ χαρῶ τῶρα, καθ' ὅσον δὲν ἤξεύρομεν
πλέον πῶς νὰ περάσωμεν τὰς ἐσπέρας μας.

Ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐπίστευεν εἰς ὅσα ἔλεγε.

Τῇ ἐσπέρᾳ ἐν τῷ περιπτέρῳ ἐδόθησε κατ' ἀνάγκην νὰ θί-
ξωσι τοῦτο, ἐν ἄλλαις λέξεσι, νὰ διέλθωσιν ἐν μουσικῇ συνα-
ναστροφῇ.

Εὐρίσκοντο δὲ πάντες, ἐν πρώτοις ἤρχισαν ὁ Λαφρεσάνζ,
ὁ Θεόδωρος Μενῶ καὶ αὐτὴ ἡ Βέρθα, ἣν ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ὑπε-
χρέωσε νὰ καθήσῃ πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου.

— Ἀγαπητῇ μου φίλῃ, ἔλεγε, θ' ἀκούσετε μουσικὸν τεμά-
χιον, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε δὲν γνωρίζετε, μουσουργίαν τὸ
ὁποῖον ἡ Ἐλβίρα ψάλλει, ὅταν ἔχῃ μεγάλην διάθεσιν. Σὰς
συνιστῶ ὅλως ἰδιαίτερος τὸ μουσικὸν αὐτὸ τεμάχιον, τὸ ὁ-
ποῖον, βραωνίς!... ἀγαπητῇ βραωνίς... ἐλᾶτε νὰ τὸ ἀκού-
σετε.

Ἡ κ. δὲ Γούγκκα ἠδύνατο πραγματικῶς νὰ μὴ ἀκούῃ τὸ
προοίμιον τοῦ θεῖου Φιλήμονος περιγραφάμεν προηγουμένως
τὴν θέσιν τοῦ περιπτέρου. Ἡ οἰκοδομὴ αὕτη μετὰ τετμημέ-
νων τοίχων ἠγγίζεν ἐξ ἐνὸς πρὸς τὸν παραδεισον· δύο τῶν με-
γάλων παρθύρων αὐτῆς ἐβλεπον ἐπὶ ὁδοῦ ἀφ' ἧς ἐχωρίζοντο
διὰ τάφρου ἀνυπερβλήτου, ἡ δὲ βραωνίς ἠρείδετο ἐπὶ τοῦ δρυ-
φάκτου ἐνὸς τῶν μεγάλων τούτων παρθύρων, καὶ βεθυθι-
σμένη εἰς τὰς ζοφεράς αὐτῆς σκέψεις, ἐφαινετο ὅτι περισπᾶτο
ὑπὸ μεγάλῃς σκέψεως.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο αἴθριος, ἀπὸ τοῦ μυθεῖν τῶν δασῶν ἐξεπέμ-
πετο ἡ ἡδέϊα ὁσμὴ τῆς μελίας, ἡ περιχάμπτουσα τὸν παρὰ-
δεισον ὁδὸς ἦτο μονήρης, καὶ ἡ κ. δὲ Γούγκκα διέμενε προση-
λωσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς ἐπιχρύσου ἐκείνης ταινίας, ἧς
τὸ χρῶμα παρήλλασεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς μαυρίζουσης γῆς,
καὶ τῆς σκιάς τοῦ μεγάλου δάσους.

Ἀλλ' ὁ περισπασμὸς οὗτος τοῦ κυριωτέρου ἀκροατοῦ δὲν
ἤρρεσεν εἰς τὸν θεῖον Φιλήμονα, ὅστις ἐπανελάβετο πρὸς τὴν
προσκεκλημένην του μετὰ μείζονος ἢ πρότερον ἐπιμονῆς.

— Ἐλᾶτε ἐδῶ, βραωνίς, σὰς ἰκετεύω, θὰ ἀκούσετε ἐν βασι-
λικὸν τεμάχιον.

— Ἀλλ' εἶμαι πολὺ καλὰ ἐδῶ, ἀγαπητῇ μου κύριε Σιω-
δναί, ἀπεκρίθη ἡ κ. δὲ Γούγκκα μετὰ τόνου ὅστις δὲν ἐπεδέ-
χετο πλέον ἐπιμονὴν καὶ παράκλησιν, εἶμαι πολὺ καλὰ ἐδῶ
διὰ νὰ ἀκούω καὶ δὲν θὰ χάσω οὔτε ἓνα τόνον. Δὲν θὰ σὰς
ἀποκρύψω ὅτι ἀπόψε εἶμαι ὀλίγον στενοχωρημένη, καὶ ἔχω
μεγάλην ἀνάγκην ἀέρος.

Ὁ Φιλήμων κατεβλασφήμησε τὴν στενοχωρίαν τῆς βραω-
νίδος.

— Ἐπιμένω, εἶπε δυσηρεστημένως πῶς, αἰσὶν δὲν θὰ ἰδῇτε
τὰ κινήματα — δὲν θὰ κάμῃς κινήματα, Ἐλβίρα!

Εἶτα ὁ θεῖος Φιλήμων μεταβλῶν τόνον φωνῆς καὶ ὀμι-
λῶν ὡς θεατρῶνῃς ἔνευσε διὰ τῆς χειρὸς πρὸς τὴν Βέρθαν ν'
ἀρχίσῃ κρούουσα τὸ κλειδοκυμβάλον, καὶ εἶπεν ἡρέμα:

— Τὸν Πειρατήν.

Καὶ ἡ θεία Ἐλβίρα ἔψαλεν, ἡ μᾶλλον ἀπήγγειλε τρα-
χέως τὰς ἐξῆς στροφάς:

Ὁ οὐρανὸς σκοτίζεται, ἡ θάλασσα σφαδάζει,
ροχθεὶ τὸ κύμα, μαίνεται, ἐπὶ σκοπέλων θραύεται,
ὁ λάρος ἐν τῷ κύματι λουόμενος φωνάζει·

« Ἡ τρικυμία ! ! τρέξατε ! τοὺς βράχους καταλάβετε ! »

Ἐγὼ ζητῶ τὰ θύματα

ὅταν μαστίξη κεραυνὸς τὰ νέφη καὶ τὰ κύματα.

Δὸς στέγας τοῖς πλουσίοις,

ὁ Πειρατὴς εὐφραίνεται οἰκῶν ἐν ἐρειπίοις.

— Δὲν εἶνε ὠραῖον, μεγαλοπρεπὲς καὶ ὑψηλὸν τὸ ἔσχα
αὐτό ; ἀνέκραξεν ἐνθουσιωδῶς ὁ θεὸς Φιλήμων.

Οἱ θεαταὶ δὲν ἐδείχθησαν φειδωλοὶ χειροκροτημάτων, μόνον
δὲ τὰ τῆς βαρωνίδος ὑπῆρξαν ἀσθενῆ. Ἐγερθεῖσα ἐκ τῆς
θέσεώς της ἔφθασεν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ἐξώστου, ἐρείδουμένη
ἐπὶ τῶν παρυστάδων τοῦ παραθύρου, ὁ φόβος δὲ ὃν ἔπαξ
ἡσθάνθη ἐπὶ τῆς παραλίας κατέλαβε καὶ πάλιν αὐτήν. Ἦτο
βεβραία, εἶχεν ἰδεῖ μέλαιναν μορφήν ἐισχωροῦσαν διὰ τῆς λω-
ρίδος τῆς γῆς, καὶ ἐκ τῆς σκιάς ἐκείνης δὲν ἠδύνατο ν' ἀπο-
σπάσῃ τὰ βλέμματα. Ἦθελε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἔμεινε προσηλω-
μένη εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποιον ἠδυνήθη μόνον
νὰ πράξῃ ἥτο νὰ φθάσῃ διὰ προσπαθειῶν ὑπερανθρώπων μέ-
χρι τῆς γωνίας τῆς κιγκλίδος, καὶ νὰ ἐρείσθῃ ἐπὶ τοῦ σιδη-
ροῦ τοῦ παραθύρου ἐρείσματος.

— Δευτέρᾳ στρόφῃ, εἶπεν ὁ θεὸς Φιλήμων.

Οἱ πλούσιοι ὑπνέττουσιν ἐπὶ στρωμνῆς παχείας
τοὺς χαύνοους ὡς κοιμίζουσιν αἱ τερφεῖς καὶ τὰ χρῆματα
τὴν ὀκνηρίαν ὄνειρα ναρκοῦσιν εὐτυχίας.

Ἐγὼ ποθῶ τὸν κλύδωνα, τὸν ρόχθον καὶ τὰ κύματα.

Ζητῶ βορὰν καὶ θύματα.

ὅταν μαστίξη κεραυνὸς τὰ νέφη καὶ τὰ κύματα.

Δὸς στέγας τοῖς πλουσίοις,

ὁ Πειρατὴς ἀστέγαστος οἰκεῖ ἐν ἐρειπίοις.

Τὴν στρόφην ταύτην διεδέχθησαν νέα χειροκροτήματα. Τὸ
ἀποτέλεσμα ἦτο φοβερὸν· ἡ θεία Ἐλβίρα ἐξέφραζε καλλίστα
τοὺς μυκηθμούς της καταιγίδος, καὶ τὸν θόρυβον τῶν ἐξη-
γριωμένων κυμάτων· οὐ μόνον δ' ἀνέυρε τὸν τόνον, ἀλλὰ καὶ
προσέθηκε νέους, ἀγνώστους τῶς.

Τῇ φορᾷ ταύτῃ, ἡ κ. δὲ Γούγκα δὲν μετεκινήθη ποσῶς.
Ἦ σκιά προῦχώρει ἡρέμα, χωροῦσα εὐθὺ πρὸς τὸ φωτιζόμε-
νον ἀνοιγμα τοῦ παραθύρου τοῦ περιπτέρου, ἡ δὲ κ. δὲ Γούγ-
κα, παρὰ πᾶσαν προσπάθειαν, διέμενε προσηλωμένη εἰς τὴν
θέσιν αὐτῆς. Ὁ θεὸς Φιλήμων δὲν ἔστρεψε πρὸς αὐτὴν τὸν
λόγον, δυσηρεστημένος ἐκ τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἀκινήσεώς της,
διὸ μετὰ τόνου, μαρτυροῦντος ἔτι μᾶλλον τὴν δυσαρέσκειάν
του, εἶπε τὰ ἐξῆς, συνοδεύων αὐτὰ μετὰ θορυβώδους ποδοκρο-
τήματος ἐπὶ τοῦ ὁαπέδου,

— Τρίτῃ στρόφῃ . . . εἶνε ἡ ὠραιοτάτη.

Ἐλθε εἰς τὰς ἀγκάλας μου, Ἐλεονώρα φίλη μου,
ὡς δαίμων ἢ ὡς ἄγγελος, μετὰ κοιμωμένη,
τὰ χεῖλη σου τὰ ρόδινα ὡς τέρωσι τὰ χεῖλη μου . .
ἐν ὧσιν νῦν τοὺς ἔρωτας θερμαίνει καὶ εὐφραίνει . .

Ζητῶ κατόπιν θύματα.

ὅταν ραβδίξῃ κεραυνὸς τὰ νέφη καὶ τὰ κύματα.

Δὸς στέγην τοῖς πλουσίοις,

ὁ Πειρατὴς ἀστέγαστος οἰκεῖ ἐν ἐρειπίοις.

Ἡ μέλαινα μορφή διαβᾶσα τὴν σκοτεινὴν ζώνην εἰσῆρ-
χετο νῦν εἰς τὸ φωτεινὸν μέρος, μετ' ὀλίγον δὲ κατὰ τὰ μετὰ
τὴν τρίτην στρόφην χειροκροτήματα ἔφθασεν εἰς τὸν τοῖχον
παρὰ τὴν τάφρον.

Ἦν δὲ πράγματι ἡ παράφρων, ἡ ἐχθρὰ τῆς κ. δὲ Γούγκα,

ὡς εἶχεν ἐννοήσῃ ἡ βαρωνίς, ὅτε ἡ μορφή ἐκείνη εὐρίσκετο
ἀκόρη μακρὰν. Αἱ δύο γυναῖκες μακρόθεν εἰς τὴν λάμπιν τῆς
σελήνης προσέβλεψαν ἀλλήλας, τὰ δὲ λάμποντα αὐτῶν βλέμ-
ματα διασταυρώθησαν εἰς δύο ξίφη.

Ἡ βαρωνίς ἠθέλησε νὰ ἀντιπαλαίσῃ, ἀλλὰ καὶ πάλιν
ἠττήθη, κρατούμενη δὲ διὰ τῶν χειρῶν ἀπὸ τοῦ σιδηροῦ ἐρεί-
σματος τῆς κιγκλίδος, τὴν δὲ κεφαλὴν ἔχουσα ἀνεστραμ-
μένην, ἐντρομος δὲ καὶ ὑπὸ ἀγωνιῶν κατατρυχυμένη, ἔβαλε
σπαρακτικὴν κραυγὴν. Ὁ Λαφρεσάνζ ἔσπευσεν εἰς βοήθειάν
τῆς ἀποσπᾶσας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου.

— Ἐκεῖ, ἐκεῖ, εἶπε πεπνιγμένη τῇ φωνῇ, δεικνύουσα διὰ
τῶν δακτύλων τὴν ὁδόν.

Καὶ πάντες οἱ ξένοι τοῦ περιπτέρου ἔσπευσαν πρὸς αὐτήν,
ἡγουμένου τοῦ Φλαβιανοῦ Μωρόα, οὐδὲν ὅμως ἠδυνήθησαν νὰ
διακρίνωσιν, ἐκτὸς τῆς μονήρους ἐκείνης λωρίδος τῆς γῆς.

Ἡ παράφρων ἐγένετο ἄφαντος.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα κατέπεσεν ὀλίγον ἀπωτέρω ἐπὶ ἀνα-
κλίντρον, περιεστοίχισαν δὲ αὐτὴν ἡ Βέρθα καὶ ἡ θεία Ἐλ-
βίρα καὶ τῇ ἐπεδοψίλευσαν πᾶσαν περιποίησιν, ἐνῷ οἱ ἄνδρες
τρέχοντες ἐξήρχοντο τοῦ περιπτέρου ἐν' ἀνακαλύψωσι τὴν κί-
τιαν τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου τρόμου.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα συνήρχετο, προσπαθοῦσα ν' ἀστείευθῇ
ἐπὶ τῇ ἀδυναμίᾳ καὶ τῷ τρόμῳ της, ἀλλ' ὁ γέλως αὐτῆς ἦτο
εἰς πλάστος καὶ ἀπέληξεν εἰς νευρικά δάκρυα.

Τί εἶδε, καὶ αὐτὴ ἐπακριβῶς ἠγνόει. Εἶδε φαντασιώδεις καὶ
πελώριον σχῆμα, μεγεθυνόμενον ἀναμφιβόλως ὑπὸ τῆς ἀντα-
νακλάσεως τοῦ σεληνιαίου φωτός, ἡ δὲ βαρωνίς ἐφ' ἑαυτὴν
εἶδος τι μυθώδους ὄντος.

Μόνος ὁ θεὸς Φιλήμων δὲν ἐπίστευεν εἰς τὸ συμβᾶν ἐκεῖνο,
τὴν συγχίνεσιν καὶ τὴν ταραχὴν τῆς βαρωνίδος ἀποδίδων εἰς
τὰ κεκρυνοβόλα ἀποτελέσματα τῆς φωνῆς τῆς Ἐλβίρας καὶ
τῆς μελωδίας τοῦ « Πειρατοῦ ».

— Δὲν γνωρίζουσιν, ἐπανελάμβανε, πόσον δύναται νὰ ἐπι-
δράσῃ ἡ ἀρμονία εἰς τοὺς νευρικοὺς !

Ὁ Λαφρεσάνζ, ὁ Φλαβιανὸς καὶ ὁ Θεόδωρος Μενδὼ ἔπα-
νήρχοντο πνευστιῶνες, χωρὶς οὐδὲν ν' ἀνακαλύψωσιν ἐν τοῖς
πέριξ, ἅτινα παντοιοτρόπως διηρεύνησαν.

Ἡ παράφρων εἶχε διαφύγει, γενομένη ἄφαντος. Ἐπειδὴ
δὲ κατόπιν τοιαύτης ταραχῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ γείνῃ
λόγος περὶ μουσικῆς, ἕκαστος ἔφθασεν εἰς τὸ κατάλυμά του.
Ὁ Θεόδωρος Μενδὼ διαβαίνων τὴν χλοηφόρον ἀπόστασιν
κατὰ τὴν εἰς τὸ μέγαρον ἐπιστροφὴν ἔτεινε τὸν βραχίονα εἰς
τὴν βαρωνίδα, ἥτις μετὰ σπουδῆς ἐδράξατο αὐτοῦ.

— Αὐτὴ εἶνε πάλιν, αἰ ; ἐψιθύρισεν ὁ Θεόδωρος.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ βαρωνίς κατανεύσασα.

Ἡ βαρωνίς ἐπανελθοῦσα εἰς τὸ εἶκημά της, εὗρε τὴν Γερ-
τρούδην κοιμωμένην ἐπὶ ἔδρας, ἀφύπνισε δὲ αὐτὴν ἀποτόμως.
Ἡ Γερμανίς ἀνετινάχθη τρίβουσα τοὺς ὀφθαλμούς, διέστει-
λεν ὅμως αὐτοὺς μεγάλως, ἰδοῦσα τὸ τεταραγμένον πρόσω-
πον τῆς κυρίας της.

— Ἐξ ἀπαντος καὶ δυσάρεστον συνέβη εἰς τὴν κυρίαν,
ἀνέκραξεν, ἡ κυρία ἔγινε ἄν τὸ κερί, ἔκλαυσε !

— Ναί, ἀνέκραξεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα, κατεχομένη ὑπὸ
λύσσης καὶ διαρρηγνύουσα τὸ τρίχαπτον τοῦ μανδηλίου της
ναί, ἔκλαυσε ! . . . ἐνώπιόν των ! . . . ἐνώπιον ὧων ! . .

Ἄ ! σοὺ ὀρκίζομαι, ὅτι τὰ δάκρυα αὐτὰ θὰ πληρωθοῦν ἀκρι-

θά, τὰ δάκρυα αὐτὰ πληθύνονται δι' αἵματηρῶν δακρύων !

Εἶτα μεταβλῶσα τόνον φωνῆς ἠρώτησεν αἶφνης,

— Εἶδες τὸν Γότλιβ σήμερον ;

Ἡ Γερτρούδη ἠρυθρίασεν ἐλαφρῶς, ὡς μορφήν δὲ τὴν ἐρώτησιν ὑπολαβούσα,

— Ἀλλά, κυρία, ἐψέλλισεν, ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ἡ κυρία μου ἐπέτρεψε...

— Σιώπα, ἀνόητη, ἀνέκραζεν ἡ βαρωνίς, ὑπερχίρυσσα ὅτι εὗρισκέ τινα καθ' οὗ νὰ ἐξαίρῃς τὴν λύσσαν τῆς, σὲ ἐρωτῶ ἐὰν εἶδες τὸν Γότλιβ . . . "Ω ! τί δυστύχημα ! ὅλοι σὰς δὲν εἶσθε παρὰ κτήνη, καὶ ὑπηρετοῦμαι ἀπὸ κτήνη" ἔπρεπε ν' ἀρῇσω ἐγὼ τὸν Γότλιβ σου, τὸν μεθύστακα, νὰ σαπίσῃ καὶ νὰ σκάσῃ μέσα εἰς τὰς φιλικὰς τοῦ Σπανδάου !

Ἡ Γερτρούδη ἔμεινεν ἀνυδὼς, διότι ἐτρόμαξεν αὐτὴν ἡ κυρία τῆς, ἣν οὐδέποτε εἶδεν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει.

— Θὰ ὁμιλήσῃς ἐπὶ τέλους ! ὑπέλαβεν ἡ κ. δὲ Γούγκα, λαβούσα τὴν Γερμανίδα ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ ἐκτινάσσουσα αὐτὴν διὰ νευρικῆς χειρός, εἶδες τὸν Γότλιβ σου σήμερον ;

— Ναί, κυρία, ἀπεκρίθη τέλος πάντων ἡ Γερτρούδη κλαίονσα καὶ αὐτῇ.

— Καὶ τί σοῦ εἶπε ;

— Εἶπεν, ὅτι ἡ κυρία θὰ ἔχῃ νεωτέρως εἰδήσεις μετὰ δύο ἡμέρας...

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας βηματίζουσα ἐν τῷ δωματίῳ τῆς μετὰ στενωχωρίας.

— Νὰ περιμένω δύο ἡμέρας ! εἶνε πολὺ ! ἐψιθύρισε.

Στραφεῖσα δὲ πρὸς τὴν Γερμανίδα,

— Πήγαινε, θὰ κοιμηθῶ μόνη· αὔριον τὸ πρῶν κατὰ τὰ χαράγματα θὰ σοῦ δώσω τὰς διαταγὰς μου· πήγαινε.

Ἡ Γερτρούδη ἐπωφελήθη μετὰ σπουδῆς τῆς δεθείσης ἀδείας.

— Εἶνε κακὴ ὅμως, εἶπε γογγύζουσα ἡ Γερμανίς· ἄς μὲ σπρώχνῃ ὅσον θέλει, ἀλλ' ἄς μὴ ἐγγίσῃ τὸν Γότλιβ, διότι ἐκεῖνος ὁ ὅποιος θὰ ἐγγίσῃ τὸν Γότλιβ !... Ἀλλὰ τί ἔπαθεν ἄρ' αὖ γε διὰ νὰ θυμώσῃ τὸσον ; Μήπως τὴν ἀπατᾷ ὁ νέος Γάλλος ; Ἀ ! εἶνε πολὺ ἐρωτευμένος μὲ τὴν δεσποινίδα, ἀλλ' ὅταν ἡ κυρία ἔχῃ κανένα εἰς τὸν νοῦν, δυσκόλως τῆς φεύγει.

Οὕτω δὲ μονολογούσα ἡ Γερτρούδη ἐξεδύετο, ἀπογυμνώσασα δὲ τὸν λευκὸν αὐτῆς βραχίονα, εἶδεν ὅτι οἱ μῦς αὐτῆς ἔφερον ἐρυθρὰ ἔλγην τῶν ὀνύχων τῆς βαρωνίδος.

— Ἐξ ἀπαντος θὰ μελανιάσουν αὐτὰ αὔριον, εἶπε κατ' ἑαυτὴν ἡ Γερτρούδη. θὰ τὸ εἰπῶ εἰς τὸν Γότλιβ.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα κατακλιθεῖσα ἐντὸς τῆς μεγάλης αὐτῆς κλίνης, περιστρεφόμενη δὲ καὶ μάτην ζητοῦσα νὰ κοιμηθῇ ἐξηκολούθει ζωηρότατα νὰ μονολογῇ :

— Τί θέλει ἀπὸ ἐμὲ αὕτη ἡ γυνή ; ἐπανελθόμενα. Φανερόν ὅτι θέλει τὴν ζωὴν μου... "Ὡστε ἡ πρώτη προσβολὴ δὲν ἦτο ἄσκοπος πράξις παράφρονος γυναικός, ἡ ὁποία ἐπετέθη ἐναντίον μου ὡς λυσσαλέος κύων ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ πρώτου τυγχόντος. Ποία εἶνε ὅμως ; Ὁ ἄλλος — καὶ ἐρρίγησε τὴν λέξιν ταύτην προσφύρουσα — ὁ ἄλλος ποτὲ δὲν μου ὁμίλησε περὶ ἐγκαταλείμμενης ! Ἀλλ' οἱ ἄνδρες δὲν ὁμολογοῦσι ποτὲ παρόμοιον πρᾶγμα.

Ἐπὶ μικρὸν ἡ βαρωνίς ἐξήτασε τὰ κατ' ἑαυτὴν χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ, εἶτα δ' ἐπανάλαβε :

— Καὶ αὐτὸς ὁ Γότλιβ, ὁ ὅποιος δὲν ἤξευρε ἀκόμη τίποτε...

Νὰ μὴ νομίζῃ ἄρ' αὖ γε ὅτι ἐνήργησα ν' ἀποσυλακισθῇ διὰ νὰ διέρχεται ἐρωτικῶς τὰς ὥρας τοῦ μὲ τὴν Γερτρούδην του ! Ἀς συλλογισθῇ καλὰ, ἄλλως θὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ μὲ ἐμέ. Μωρὰ, ἀνόητος καὶ δειλὴ 'ποῦ εἶμαι, ὑπῆγα νὰ κλαύσω, νὰ στενωχωρηθῶ, νὰ φοβηθῶ ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς γελοίους ! Καὶ αὐτὸς ὁ Μωρὰ πῶς μὲ παρετήρει ! Πῶς μὲ κατασκόπευει, πῶς ζητεῖ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστικόν μου καὶ πῶς ἐπὶ τέλους νὰ τὸ ἐννοήσῃ ὅλον ἢ μέρος ἐὰν δὲν προσέξω. Ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι μόνη καὶ δὲν μὲ βοηθεῖ ! Μὴ τυχόν ὁ πρίγκηψ νομίζει ὅτι εἶμαι ἱκανὴ νὰ πράξω τὰ πάντα ; Ἐπρεπε νὰ μὲ εὐώσῃ κανένα βοηθόν, αὐτὸς δὲ ὁ διάβολος ὁ Ὅθων Χέγκελ, ὁ ὁποῖος εἶνε φοβερός, ἔπρεπε νὰ μ' ἀπαλλάξῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Φλαβιανόν. Μία σπαθιά θὰ τὰ ἐτελείονεν ὅλα, καὶ θὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τοῦ γράψω δύο λέξεις δι' αὐτό.

Καὶ ἐπήδῃσεν ἀμέσως τῆς κλίνης, διότι αἱ τεταραγμέναι ὑπὸ τῆς νευρικῆς ταραχῆς ἰδέαι τῆς μετέπιπτον εἰς ἕτερον ἀντικείμενον.

Ἦνοιξε συρτάριον, τὸ ὁποῖον εἶχε κλειδωμένον, καὶ ἔλαβε τὰ ἀποτυχόντα δοκίμια τοῦ χρυσοῦ φύλλου, ἅπερ τῇ ἔστειλεν ὁ Γότλιβ.

— Αἶ, εἶπε λαβούσα τὰ περιττὰ χαρτί, ἐρρίφη ὁ κύβος . . . ἤλπιζον ν' ἀνακαλύψω θησαυρόν, ἐὰν ὑπάρχει θησαυρός, καὶ νὰ τὸν φυλάξω δι' ἐμέ ! ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, ἔχω ἀνάγκην βοηθῶν, διότι τὸ ἔργον εἶνε βαρὺ. Πρέπει ὅμως νὰ σπεύσω, διότι ἄλλως εἶνε βέβαιον ὅτι θ' ἀρῇσω ἐξῶ τὰ ὅσα... Ὡς πρὸς τὸν ἄλλον ! Τόσον χειρότερος δι' αὐτόν, ἀφοῦ εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον μου, τόσον χειρότερος δι' αὐτόν, ἀφοῦ μὲ προσβάλλει· θὰ παύσωμεν, θὰ μεταχειρισθῶμεν τὰ ἔσχατα μέσα.

ΣΤ'.

Πρόπουσα Φιλανθρωπία.

Ἀνάγκη ν' ἀναδράμωμεν τρεῖς ἡμέρας πρότερον καὶ νὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν καλύβην τοῦ Βρικανταί, ἣν κατόικουν ὁ ἀλιεύς Ἀλαῖν Βλαχίνας, ἡ σύζυγος αὐτοῦ Ὑβόννη καὶ ἡ Μαγδαληνὴ Βεγκιέρ.

Αὕτη ἀπὸ τῆς ἀπαισίας ἐν τῷ φρουρίῳ τῆς Βάρδης σκηπῆς προσεβλήθη ὑπὸ ἰσχυροῦ πυρετοῦ, ἡ δὲ Ὑβόννη καὶ ὁ Ἀλαῖν ἦσαν καταφοβισμένοι ἐκ τούτου.

— Γιὰ σκέψου λιγάκι, ἔλεγεν ἡ χωρική, ἐὰν μὰς ἐγίνετο καμμία ἀγωγή, καὶ ἤρχετο ὀπίσω μὲ κανένα δικηγόρον ἢ γυναικὰ ἐκεῖνη, τὴν ὁποίαν ἠθέλησε νὰ πνίξῃ, τί θὰ ἔκανα τὸ κορίτσι ; Πολὺ πιθανόν θὰ τὸ ἔκλειαν εἰς καμμίαν φυλακὴν, ὅπου ἐξ ἀπαντος θ' ἀπέθαινε, διότι τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι εἶνε σὰν τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ, δὲν ἔχουν ἀνάγκην παρὰ ἀπὸ ὀλίγον νερόν, ἀπὸ ὀλίγον κερὶ καὶ ἀπὸ ὀλίγον ἥλιο.

Ὁ Ἀλαῖν ταῦτα συλλογίζομενος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, εἰπὼν πρὸς τὴν σύζυγόν του :

— Θὰ ἐγίνετο καὶ κακὴ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν.

Ἡ Ὑβόννη ἠγανάκτησε, καὶ :

— Κακὴ ! κακὴ ; σὺ γίνεσαι τώρα κακός, τῷ εἶπεν.

Εἶτα ἡ ἀγαθὴ γυνὴ προσέθηκεν :

[Ἐπεται συνέχεια].